

DOBLEMENT NOVELL: ISIDRE MARTÍNEZ MARZO

Tímid, anglòfil, experimentat

Isidre Martínez Marzo, vint-i-dos joveçans anys, guanyadorenguany del premi Senyoriu de Beniarjó de poesia, amb *La casa perduda*, i del premi Salvador Espriu per a poesia jove, amb *Inici de les hores*, un dels premis de l'emblemàtica nit de Santa Llúcia, ha d'estar d'enhonorabona.

En poc de temps, un autor joveníssim, estrictament inèdit, ha vist els seus esforços versificadors recompensats enguany amb un dels premis que més solera va adquirint al País Valencià i amb un altre que li permet, ni més i menys, de ser un dels cinc poetes valencians que fins ara han publicat a Edicions 62.

—¿T'esperaves guanyar el Premi Salvador Espriu?

—No, la veritat. Era un premi prou difícil perquè s'hi havia presentat molta gent. No m'ho esperava. Fa un temps, quan vaig veure els anuncis del premi, m'hi vaig presentar, sense més previsions.

—Tu que ho deus saber, ¿els premis són l'única possibilitat de publicar per a un poeta novell?

—A hores d'ara, sí que és l'única possibilitat que té un escriptor que comença. No és que m'agraden: són una cosa competitiva i m'imagino que prou arbitrària, però les beques també ho són. I, en la pràctica, no sé quina n'és l'alternativa.

—Tens dos llibres premiats, però cap al carrer. Caldrà que parles de la teua poesia, perquè ningú no en sap res.

—Costa de resumir els llibres... Sent que encara són de prova, combine diferents metres, del sonet a les seqüències curtes, amb la màxima economia del llenguatge. Pel tema, són poemes amorosos, sobretot el segon llibre. Em feia por en fer-los, perquè aquest és un camí molt recorregut i és fàcil caure en el tòpic... Ara m'agradaria temptar unes altres temàtiques, com també uns altres ritmes.

—Començares a escriure en català a Anglaterra, diuen.

—Sí, el primer llibre, *La casa perduda*, el vaig començar allà, al comtat de Kent. Un bon lloc, ¿no?

—Sens dubte. Sabem que t'interesses, des del començament, per la lite-

Enguanv, el premi Salvador Espriu de poesia jove ha estat adjudicat a un jove de Ciutat de València que, en una sola temporada en el gremi, ha fet una collita de guardons i beneplàcits.

Enric Sòria

parla de la mort, amunt i avall, però crec que té moltes més eixides, moltes més interpretacions.

—¿Con veus, àra, «l'escola valenciana»?

—Prou moguda, animada i creativa. El fet que hagen eixit un grapat de revistes i col·leccions de qualitat ho demostra.

—¿Com veus la interrelació, el coïnxement mutu, entre Barcelona i València?

Isidre Martínez amb Vicent Andrés Estellés, la nit de Santa Llúcia.

ratura anglesa. ¿Creus que en català ha estat o està prou considerada i coneguda o encara hi segueix predominant el partit francolector?

—En desconec els percentatges, però crec que la literatura anglosaxona sí que té ací una influència forta, i com més va, més. I és lògic. D'altra banda, em resulta molt curiosa la relativa abundor d'antologies de traduccions parcials i d'antologies i l'escassetas que hi ha d'obres completes d'autors anglesos.

—Dins la tradició nacional, ¿quins autors t'han marcat més profundament?

—Molts, clar. Carles Riba i el mateix Salvador Espriu, encara que avui no sembla estar de moda, potser perquè se'l sol veure com un poeta que

—Em sembla que València i Barcelona encara són massa lluny, malgrat l'autopista, en tot i també en poesia. I això és negatiu, perquè els avantatges que podria aportar la diversitat, la riquesa de tons, es veuen anul·lats pel desconeixement. A més que ens oblidem dels poetes mallorquins, que ho fan molt bé.

—Per acabar, tornem a una polèmica que enverina, o enverinava, les nostres tertúlies. ¿Et sents un epígon de la «generació dels setanta»?

—No, crec que no. Crec que el que fa la gent de la meua edat és una altra cosa diferent. Estem completament allunyats del context polític, social i estètic en què es generà *Carn fresca* o llibres del Mall, per exemple. Encara que els llegim i ens influeixen. □